

130.000 PESSETES I QUELCOM MES

Els treballadors de tres empreses de Barcelona, la HISPANO OLIVETTI, la RAPI DA i la COMESA, van recollir 130.000 pessetes pels vaguistes de « Bandas de Laminado en Frio » de Etxebarri (Bilbao). El dia 5 de febrer, una delegació en feia entrega a Etxebarri mateix, davant de mil obrers i llurs famílies. Es van llegir en el curs de l'acte dues cartes, però la premsa no les ha publicades. TREBALL les acaba de rebre i es complau en reproduir-ne els fragments més eloqüents, no sols per la força solidària que d'elles emana, sinó també per la maduresa política que contenen. Diu, entre altres coses, la primera carta:

« Companys d'Etxebarri: Rebeu l'efusiva salutació de tots els treballadors que aci, a Barcelona, quedem per exigències del treball. No hem pogut desplaçar-nos, i ens sap molt de greu, per compartir —encara que només fossin unes hores—, aquesta viril lluita que porteu a terme, exemple de combativitat davant l'opressió de que som objecte la classe obrera per les forces del capital monopolista i reaccionari del nostre temps. (...) Considerem de gran importància la lluita que porteu a cap. No pretenem que aquest ajut econòmic sigui prou per a mostrar la nostra solidaritat doncs, per deure de classe compteu també amb el nostre ajut moral (...) El moment històric que ens ha tocat viure és de vital transcendència. Estem obligats a continuar la lluita que emprengué la nostra classe obrera, en la que deixaren anys de la seva vida i bocins de la seva carn, per assolir llurs reivindicacions i una Espanya democràtica. (...) Avui ens mou a tots els treballadors lluitar per les nostres aspiracions socials i democràtiques dins d'un clima d'unitat i comprensió, i quan les forces repressives martiritzen als nostres millors companys, seguim fermament endavant, segurs del nostre camí. (...) Els treballadors d'Hispano Olivetti... només volem dir que tant l'ajut econòmic com aquestes ratlles han sortit del fons del nostre sentiment, manifestat en les nostres múltiples assemblees obreres i democràtiques. Volem que això serveixi d'espero (Passa a la pàgina 2.)

DARRERA HORA

GRAN JORNADA EL 17 DE FEBRER

Desbordant el dispositiu de repressió, milers d'obrers, estudiants i altres ciutadans han respost a la crida feta conjuntament per les Comissions Obreres i el Sindicat Democràtic d'Estudiants de Barcelona i han clamat una vegada més, en diverses accions locals, però amb particular esclat en el centre de l'exemple barceloní, llurs respectives reivindicacions i l'aspiració nacional de llibertats democràtiques.

La policia, dies abans, intentava fer avortar la manifestació detenint i interrogant a una quinzena de membres de les Comissions Obreres i a diversos estudiants. En un darrer esforç intimidatori, un imponent desplegament de forces policiaques ocupava els punts estratègics de la ciutat per impedir l'arribada al lloc de la manifestació.

Milers de barcelonins, treballadors i estudiants en llur gran majoria, s'han enfrontat pels voltants del Passeig de Gràcia amb els grisos i altres policies durant prop de dues hores. S'han produït xocs violents quan els manifestants han resistit les càrregues de la policia.

Es senyalen incidents en altres punts de la ciutat, aturs en diverses fàbriques de Barcelona i comarques, i manifestacions paral·leles o concentració davant de la CNS a Tarrassa i a Sabadell. Ha constituït un motiu de protesta internacional l'apallissament per la policia d'un corresponçal de premsa de la United Press i la detenció de dos

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 283

Barcelona, Febrer 1967

Preu: 1 pta

La consigna que s'imposa :

CONTINUAR L'OFENSIVA

Fa quinze dies eren els treballadors i estudiants madrilenys els qui omplenaven els carrers de la capital —en una manifestació sense precedents— clamant LLIBERTAT. Després seguien Astúries, Biscaia, Guipúscoa... En el moment d'escriure aquestes línies té lloc a Barcelona una grandiosa manifestació.

Sota l'impuls d'aquesta ofensiva de moviments vaguístics i manifestacions que s'estenen a tota Espanya amb un grau d'organització i un contingut desconeguts fins ara, s'ha creat una situació política agitatíssima, nova en molts aspectes.

A Madrid, i a Barcelona les Comissions Obreres i el Sindicat Democràtic d'Estudiants convoquen i van a les manifestacions junts. Junts es batien contra la policia, i units defensen un mateix objectiu. Els enginyers i tècnics de Bilbao i Barcelona es solidaritzen amb les lluites obreres. Intel·lectuals i sacerdots les recolzen. Mai com en aquestes setmanes la lluita dels treballadors havia comptat amb tan amplis i variats suports.

L'impacte d'aquestes lluites i llurs prolongacions està aguditzant de manera ràpida les contradiccions en el sí del propi Govern. Després del Referèndum les divergències entre els « ultres » i el elements pseudo-liberals del règim apareix virulentment en els periòdics de tot Espanya. Aquest enfrontament és particularment visible a Catalunya.

Més o menys obertament una part de la premsa catalana recolza la necessitat d'un sindicat democràtic pels treballadors i estudiants, i això quan els obrers i universitaris es batien per conquistar aquest dret. L'actitud d'aquesta mateixa premsa, que en definitiu expressa allò que pensen els lments « evolucionistes » del règim, front a les sancions imposades als estudiants barcelonins és molt significativa. « ...El problema de la Universitat —diu « La Vanguardia »—, el contemplem amb arrels profundes que no s'ataquem amb mesures preses contra els darrers exponents de la insatisfacció, en aquest cas els estudiants de set centres superiors de Barcelona... »

Contra les sancions s'han pronunciat professors i catedràtics, la Federació de Pares de Família, un grup de mares d'estudiants, 158 metges barcelonins... S'ha creat un tal ambient d'hostilitat contra l'actitud del Rector policia de la Universitat, Valdecasas, que difícilment pot trobar-se en la història de tots aquests anys una reprobació més unànim davant una mesura repressiva del règim.

No hi ha cap dubte de que aquesta actitud de grups i periòdics que fins no fa gaire s'identificaven o callaven davant la política governamental, frena i obstaculitza els plans dels elements « ultres » i burocràtics del règim. ¿Què farà la dictadura davant d'aquesta situació? ¿Replegar-se, retrocedir davant del desenrotllament del moviment obrer i del moviment democràtic de masses en general, o bé aplicar una política de « ma dura »?

Assistim a un intent del règim d'imposar mesures repressives. Però la realitat és que aquestes mesures ja no són capaces de detenir el moviment. Ans al contrari, es converteixen freqüentment en un motiu més de mobilització i de lluita obertes, realitzades a la llum del dia. S'acudeix a la detenció de dirigents obrers i estudiantils amb el propòsit de decapitar el moviment, però les masses prossegueixen llur acció amb ànims acrescuts; aquells dirigent han d'ésser posats en llibertat a conseqüència d'aquesta acció, i tan aviat com surten de la presó tornen a posar-se al front d'aquells que els han elegit, amb més força, amb més entusiasme, amb més prestigi que mai. No; com el nostre partit ho ha dit, el moviment democràtic de masses no tornarà a les catacòmbes.

Per altra banda, els intents dels « ultres » de retornar als procediments del passat no fa més que aguditzar les contradiccions existents entre ells i els grups « evolucionistes »; augmenten el descontent d'aquells que votaren la llei orgànica el 14 de desembre pensant que fent-ho eren possibles canvis en un sentit « liberalitzador ». La política dels « ultres » està demostrant a tots que no és possible esperar canvis d'aquest règim, que no hi ha « liberalització » possible en tal o qual aspecte quan es neguen al mateix temps les llibertats democràtiques que el país reclama unànimement.

Aquesta situació política tan favorable ha d'estimular a les forces i grups d'oposició catalans a estrenyer encara més llurs relacions unitàries, a avançar vers l'elaboració d'una alternativa democràtica, guanyan per aquesta cosa a nous aliats efectius i potencials, perquè front a la política dels elements « ultres » i burocràtics del règim només és possible l'acció de tots aquells que desitgen de veritat canvis democràtics.

La solució real, definitiva, a tots els problemes polítics, econòmics i socials plantejats, segueix supeditada al desenrotllament i a la consolidació de tot el moviment democràtic de les masses que, a través de les manifestacions, de les vagues, de les accions per les reivindicacions obreres, estudiantils i d'altres capes de la població, culmini en la vaga nacional.

Teresa Bonet

corresponsals de televisió estrangers per haver filmat la manifestació.

Les primeres informacions fan menció d'una vintena de ferits i nombrosos contusionats, entre ells no pocs policies. S'efectuaren nombroses detencions en el curs de la manifestació. Una trentena d'obrers i estudiants seguien retinguts a « Jefatura » a l'hora d'enviar aquest despatx.

DEFENSA DELS DETINGUTS

En defensa dels treballadors empresonats per motiu de la manifestació del divendres, els treballadors de la Hispano Olivetti iniciaven una vaga de braços caiguts el dissapte dia 18. Entre els detinguts hi ha alguns treballadors d'aquesta fàbrica

Continuen llur magnífica vaga els treballadors d'Etxebarri i de tot Espanya se'ls fa arribar la solidaritat material i moral que el seu exemple desperta en les masses. A Sestao els treballadors mantenen a ratlla les forces repressives que fan us de llurs armes de foc i declaren una mesura tan excepcional com és el toc de queda a la població. Els treballadors de la RENFE amb llur acció general i llurs vagues locals fan claudicar al Govern i l'obliguen a concedir l'augment de salaris que obstinadament negava. Els treballadors de Sevilla, amb la vaga i la manifestació, fan posar en llibertat al dirigent de la classe obrera andalusa Saborido. La classe obrera madrilenya realitza a despit de la intensa pressió policiala l'extraordinària manifestació del 27 de gener que mobilitza a 100.000 treballadors i estudiants. Les vagues de la Standard Electrica, Marconi, Barreiros, Perkins, A.E.G. Schneider, etc., obliguen a la policia a posar en llibertat els dirigents detinguts. Els miners asturians van a la vaga en defensa de 18 de llurs companys detinguts, i quatre dies després paralitzen, tal com havien anunciat, durant vint-i-quatre hores tota la conca minera en recolzament de les reivindicacions que tenen plantejades...

Reunions preparatòries del Congrés Democràtic dels estudiants a València; vagues i manifestacions, clausura de la Universitat de Madrid; mobilització nacional dels estudiants en una vaga de solidaritat de 24 hores que segueixen totes les universitats d'Espanya. El Govern intenta paralitzar, o almenys frenar el moviment estudiantil amb noves mesures repressives; no ho aconsegueix, i si en canvi que noves veus s'aixequin, àdhuc en les pròpies files del règim, contra l'obtusa política repressiva.

Les accions de masses, magnífiques i combatives accions reivindicatives i polítiques, proliferen per tot el país aculant cada vegada més visiblement a la dictadura a posicions defensives.

Es en aquest contexte general d'accions simultànies de punta a punta d'Espanya o plantejades i realitzades a nivell nacional com és el cas dels estudiants, que cal situar el conjunt d'accions del darrer mes desenrotllades a Catalunya i de les quals donem en aquest número una breu i incompleta ressenya.

LA LLIÇO DEL RAM DE L'AIGUA

La premsa diària ja n'ha parlat: 47 empreses del Ram de l'aigua de Catalunya, (textil) van parar 24 hores el 30 de gener. Els motius també els donava, parcialment. Però darrera d'aquestes informacions escapçades hi ha un combat que és calla: el dels 13.000 obrers i obreres que van parar; les petites i grans accions que ho van fer possible; els puntals que han col·locat per a seguir avançant, no sols cap a la conquesta d'un Conveni Col·lectiu digne sinó també per drets democràtics tan fonamentals com la participació obrera en l'elaboració de la nova Llei sindical que s'ens anuncia.

Cal, doncs, que nosaltres en parlem d'aquest combat i ho fem amb testimonis dels seus protagonistes. Testimoni és, i directe, el que donem a continuació:

« La lluita per un Conveni decent al Ram de l'Aigua fa cinc anys que dura. Les deliberacions entre obrers i patrons es van rompre pel febrer 66, després d'un atur de 24 hores que afectà a 14 empreses. Els jurats nomenats en les darreres eleccions sindicals (la majoria dels quals foren presentats per les C.O.), van reempendre la lluita pel Conveni demanant 135 pessetes pels peons —insu-

ficients però susceptibles de poguer iniciar la discussió— i la patronal es tancà en la seva proposta de 110 pts. La patronal era recolzada pel Magistrat que presidia i gran part de la « representació social » verticalista. Els membres de les C.O. que formaven en la delegació alertaren als treballadors del Ram sobre el que es complotava. Convocaren reunió al local del Sindicat pel 5 de desembre al vespre. Hi acudiren 400 jurats i obrers de totes les empreses del ram. Es proposà i acordà per majoria un atur general de 24 hores pel 7 de desembre, coincidint amb la manifestació ja convocada a Barcelona i comarca.

El 25 de gener, es va exigir —per part dels jurats— un plé per obtenir un « laudo », ja que les negociacions pel conveni eren trencades. Els jerarques només convocaren un centenar d'enllaços però s'en presentaren 400. No tenien citació i no s'els deixava entrar: El guirigall que es produí obligà als buròcrates a obrir les portes. Els jerarques foren xiulats i criticats, i a l'hora de precís i preguntes, 12 enllaços exposaren les reivindicacions concretes en mig de grans ovacions. Els jerarques prometen —espantats— que aquella mateixa tarda sortiria una Comissió cap a Madrid i que el dissapte tornarien amb el resultat. Els obrers acordaren que si no era així, el dilluns 30 farien vaga general de 24 hores a tot el ram. A la Comissió se li encarregà, a més, que digués a Solís que els obrers del Ram de l'Aigua de Barcelona no acceptarien cap nova Llei sindical en la confecció de la qual no hi haguessin pres part. També es demanà que el Sindicat pagués als obrers el jornal del dia de vaga. Els jerarques, davant tantes « exigències » cridaven: « Això es política subversiva ». I llavors, tots, com un sol home, van deixar el local. Els jerarques quedaren sols darrera la taula. Això, calla veure'ho. ¡Fantàstic! »

Els van enganyar. La delegació arribà a Madrid « massa tard ». Els comissionats no saberen com explicar-ho. El dia 30 —com havien acordat— 13.000 obrers del ram (el 90 %) feien vaga de 24 hores.

La lliçó que donen els treballadors del Ram de l'Aigua de Barcelona i província és que en la situació present, quan tota la classe obrera d'Espanya comença a alçar el cap, s'ha de pressionar organitzadament sobre els òrgans existents, servir-se'n per imposar les reivindicacions obreres i complir, lleialment, la promesa feta als treballadors en les darreres eleccions sindicals.

AJUT AL PARTIT

Fe d'errates: En el passat número de TREBALL es van donar algunes quantitats equivocades que rectificuem a continuació:

Amics de Tarragona i Reus 12.295 pts.; S/5 50 pts.; « Cleos » 600 pts.

Com 14, 2.000 pts; Com 15, 4.520,90 pts; Com 20, 10.000 pts; Com 25, 2.569 pts; Com 30 sud 5.900 pts; Com 30 nord 6.908,80 pts; C.E. 1.100 pts; Un amic del Vallès 500 pts; Un amic cc de Terrassa, 200 pts; un vell revolucionari de Mataró; F. Pineda, 500 pts.

NOTICIARI BREU

TRAMVIES DE BARCELONA

Carta dels enllaços i jurats al Delegat Provincial demanant la llibertat dels membres de les Comissions Obreres que estaven detinguts.

L'Ajuntament no ha pagat encara l'augment concedit, corresponent al darrer trimestre de l'any passat; el descontent dels treballadors augmenta.

SIEMENS (Cornellà)

Plantes de diversa duració en recolzament de les reivindicacions plantejades cara al Conveni Col·lectiu.

TRANSPORTISTES DE LA CONSTRUCCIO

(Badalona)

Vaga el dia 4 de febrer exigint el pagament de les tarifes recentment aprovades.

METRON (Baix Llobregat)

Manifestació dels treballadors i assemblea a les portes de la fàbrica per a elaborar les reivindicacions a presentar a l'empresa.

ROCA (Viladecans)

Assemblea de 100 treballadors el 29 de desembre, de 300 l'endemà, a la porta de la fàbrica, per a presentar les reivindicacions a la direcció.

ESPECIALITATS DEL CAUTXU (Baix Llobregat)

Protesta per l'acomiadament arbitrari de dues treballadores, que ha indignat al conjunt de la plantilla.

ODAG (Sabadell)

Vaga de 24 hores en protesta contra l'acomiadament d'una obrera. L'empresa s'ha empresat a readmetre-la. En recolzament de les reivindicacions a incloure al Conveni, el dimarts dia 14 tornaren a fer un atur d'una hora.

TEXTIL SANT GAL (Mataró)

Aturs i reclamacions exigint el pagament de jornals atrassats i la inclusió a la Seguritat Social.

« DERIVADOS LACTEOS » (Viladecans)

Presentació d'un plataforma reivindicativa de salaris - base mensuals, plus d'ajut d'habitatge, subsidi per cada fill de 300 pts. i vint-i-cinc dies de vacances.

HARRY WALKER

Denúncia del Conveni Col·lectiu i del règim interior de l'empresa.

HISPANO SUIZA

Col·lecta d'ajut als treballadors d'Etxebarri.

MAQUINISTA

Demanda d'un augment de jornals del 16 %. Col·lecta d'ajut als treballadors d'Etxebarri.

PEGASO (ENASA)

Assemblees d'obrers, tècnics i empleats. Demanda d'un augment del 16 %. Manifestació silenciosa fins a la Rambla de Fabra i Puig. Boicot als menjadors de l'empresa; els treballadors s'asseuen pels carrers del voltant de la fàbrica a menjar-se el « bocadillo ».

SEAT

Dissapte 29 de gener boicot als transports i manifestació fins a la Plaça d'Espanya. Els treballadors encerclen un cotxe de la Guardia Civil i obliguen al sergent a deixar anar a un obrer que havia detingut i a estripar el paper on havia anotat la seva adreça. L'empresa ha fet anunciar augment de jornals.

SEDA (Barcelona)

A « Terlenka » el dia 11 treball lent. El torn del matí del dia 12 continua amb el treball lent. Es reivindicuen augments substancials en el nou Conveni Col·lectiu.

FABRICA D'HULES (Gavà)

Vaga a la secció d'expedicions en demanda d'augment de jornal.

CERDANS

Assemblees d'enllaços, jurats i C.O. per a tractar de les reivindicacions pendents. Una col·lecta en favor dels detinguts en la que participen obrers, tècnics i quadres d'empresa reuneix 3.000 pts. Plante de 10 minuts el dia 26 de gener en recolzament del jurat que està discutint amb la direcció de l'empresa.

CORBERO

Petició d'augment de jornals que es troba pendent de resposta.

JARREY

Els treballadors han guanyat el judici que tenien pendent a Magistratura i l'empresa ha hagut de pagar les dietes.

UNIDAD HERMETICA (Sabadell)

Aturs diversos durant varis dies fins la firma d'un « pacte sindical » que concedeix determinades millores als obrers.

RENFE.

Els treballadors de la RENFE de Barcelona i província han fet entrega d'un document amb més de 3.000 firmes al Vicesecretari d'Ordenació Social.

(Ve de la pàgina 1)

per a continuar la vostra lluita, que es la de tots els treballadors... »

Després d'aquesta carta es llegí la segona, que les obrers i administratives de les empreses esmentades adreçaven a les mares i esposes dels treballadors d'Etxebarri. En aquesta emocionant carta es deia:

« ...Comprenem els vostres sacrificis, els vostres esforços i també el vostre braó, la vostra audàcia, mantenint-vos fermes al costat dels vostres marits, dels vostres fills, dels vostres pares també, vells lluitadors, per assolir les vostres reivindicacions, que són les nostres. (...) Llitem per la salut i la cultura dels fills, per a que puguin ocupar el lloc que pel seu esforç els pertoca; per a que el treball dels nostres homes i el nostre sigui recompensat; per a poder viure una vida d'éssers lliures i no d'esclaus; per a que puguem crear una Espanya democràtica, justa, humana, dins un món en pau. »

Aquestes cartes només poden ésser comentades amb un consell; que tots els treballadors de Catalunya segueixin l'exemple dels d'Hispano Olivetti, Ràpida i Comesa: Organitzar la solidaritat envers els germans de classe no és únicament un deure sinó una forma concreta d'ajudar-se. Les 130.000 pessetes que el 5 de febrer foren lliurades als vaguistes de Bilbao contenen el fruit d'una formidable i valenta batalla, i els primers en rebre'n els beneficis són aquells que l'han organitzada: **MULTIPLIQUEM LA SOLIDARITAT!**

DELS ESTUDIANTS, PROFESSORS I LLUR COMBAT

No ens és possible, donar detalls de les diferents i perllongades accions a la Universitat de Barcelona, part important de la lluita universitària d'arreu d'Espanya. Parcialment, es coneixen per la premsa diària, no sols per les escapçades informacions d'agència, sinó també per cartes i articles de personalitats conegudes. (Amat, Martin Riquer, Jimenez de Parga, etc., etc.).

Es tracta, però, de comentar-les afegint detalls que encara no es publiquen. Per exemple; la Declaració de la reunió de 4 dies a València, en la qual representants dels estudiants de les Universitats de Santiago, Bilbao, Saragossa, Madrid, Barcelona, Múrcia, Granada, Salamanca, Valladolid, Navarra i València van acordar, en essència:

- 1- Afirmar el criteri d'auto-organització estudiantil.
- 2- Considerar-ho com l'única possibilitat de superar l'actual crisi universitària.
- 3- Coordinar l'acció de totes les universitats malgrat les dificultats que sorgeixin.

En la declaració es denunciava:

- 1- La negativa a autoritzar la reunió celebrada, i els reiterats intents per desfer-la.
- 2- La detenció dels representants de les Universitats assistents a la reunió.

Compromís de: Difondre els acords de la reunió, cohesionar la lluita per aplicar-los i vers la celebració del CONGRES DEMOCRATIC D'ESTUDIANTS.

Aquesta lluita, tal i com es presenta en el contexte nacional, té característiques importants:

1- Es produeix conjuntament al gran combat de la classe obrera d'arreu d'Espanya per objectius salarials i democràtics.

2- Compta amb la simpatia explícita i el suport implícit de capes fins ara espectadores mudes, capes entre les quals s'hi troben persones influents econòmicament i social, i a Catalunya gent influïda

QUAN ELS OBRERS REBUTJEN LES DECISIONS PREFABRICADES

EL CONVENI DEL METALL A SABADEL

Els treballadors del Metall de Sabadell tenen plantejat el problema de la renovació del Conveni Col·lectiu. Els jerarques verticalistes s'empressaren a designar per a la Comissió Deliberadora una « representació » constituïda per elements escollits, dòcils a la Patronal i que havien de fer el joc d'aquesta a l'hora de simular una « discussió ».

Però el dia 11 de gener es concentraven al Sindicat uns 500 metallúrgics, precisament quan estava reunida la Comissió Deliberadora. Diversos treballadors van prendre la paraula, digueren el nom del porc als jerarques verticalistes i plantejaren amb tota fermesa que els acords que es prenguessin no serien recolzats pels treballadors; a) si no eren sospeses immediatament les « deliberacions » d'aquella Comissió de conveniència; b) si el projecte de Conveni no s'elaborava en assemblees de treballadors, enllaços sindicals i vocals jurats d'empresa i, c) si la representació dels treballadors no era nomenada pels treballadors mateixos.

Els jerarques no tingueren altre remei, davant el caire que prenien les coses, que acceptar els plantejaments dels treballadors. I el propassat dia 30 s'anunciava oficialment l'anul·lament de les deliberacions començades i que es passaria a fer reunions a les fàbriques...

Les assemblees d'empresa ja s'estan celebrant. Hi ha un gran ambient entre els treballadors i molt d'entusiasme per a defensar amb les accions que calgui les reivindicacions que en cada lloc i en el seu conjunt tenen plantejades els metallúrgics sabadellencs.

Corresponsal.

per un catalanisme que durant molts anys claudicà i avui reviscola.

3 - L'impacte que produeix en el si de les autoritats que ja no poden actuar com a força monolítica. L'actitud de Valdecasas és símbol dels ultres més reaccionaris i sinistres, però no sols es inoperant sinó que provoca una protesta activa entre elements conservadors i burgesos que són, encara —per quant temps?— base del règim.

4 - L'acció universitària ja no es limita a reunions per institucionalitzar les organitzacions democràtiques professionals sinó que, a l'ensem, realitza actes per la Llibertat (Homenatge a Picasso 20 de gener contra la repressió d'estudiants, professors i obrers, per la pau al Vietnam.)

La nova Llei de Seguretat Social

UNA ESTAFA ALS TREBALLADORS

Des de les primeres nòmines de gener, els treballadors de Terrassa, com els d'arreu, comprovaven que l'aplicació de les tarifes que imposa als assalariats la nova Llei de Seguretat Social es traduïen en una disminució de la paga d'entre trenta i seixanta pessetes.

Immediatament acudien, nombrosos, a reclamar al Sindicat i, a la vegada iniciaven l'acció contra aquesta nova càrrega.

Durant varies setmanes, a les empreses i a les barriades; a les assemblees de Comissions Obreres i a les reunions d'enllaços i vocals jurats, el tema central de discussió foren els perjudicis de la nova Llei de Seguretat Social. Textes en mà, en aquestes reunions, els representants de les C.O. desenmascaraven davant dels treballadors els danys, directes i immediats, de les noves bases de la Seguritat Social. (1)

Successivament, les Juntes Socials locals dels Sindicats Mixtes, de la Construcció i altres, plantejaven, a iniciativa dels representants obrers, la necessitat d'oposar-se oficialment a la nova Llei, necessitat unànimament i fermament recolzada per les assemblees de C.O. i de treballadors.

La decidida i enèrgica actitud d'enllaços i vocals jurats, dels representants obrers a les Juntes Socials, obligà efectivament als jerarques a acceptar i oficialitzar la discussió en el marc sindical. Els Blasco, Masegú, Sofias i altres elements de la « línia de Mando », prou intentaren desviar les discussions, ofegar-les a força de demagògia; els representants obrers, guiant-se a través de l'ampla discussió de les assemblees de C.O. i treballadors, i recolzats per la mobilització de centenars d'obres i obreres que feien cap al Sindicat i participaven o assistien a les assemblees de les Juntes Socials, imposaren la condemna en general de la Llei, primer, la creació d'una Comissió de Presidents i Vicepresidents de Junta Social per a elaborar unes conclusions oficials del Sindicat local després, i la convocatorià, finalment, d'amples assemblees d'enllaços, jurats i treballadors per a presentar-los hi les decisions preses i recabar llur aprovació.

Especialment demostrativa de la força i extensió de la mobilització conseguida són les assemblees dels dies 13 i 24 de gener. Aquesta última, convocada per la Junta Social de la Construcció i feta extensiva a tots els treballadors, constituï una veritable manifestació obrera. Els jerarques intentaren impedir-la fent acudir a Terrassa nombrosos reforços de policia que bloquejaven l'entrada de la Casa Sindical i dissolviën els grups de treballadors que arribaven. Durant més de dues hores, els delegats i treballadors que ja es trobaven dins el sindicat s'oposaren a l'intent d'impedir l'Assemblea o de limitar-la als enllaços i vocals jurats. Enfrontant-se amb els jerarques, proferint crits contra la repressió, enviant delegacions a l'Alcalde, exigien i finalment conseguïen, que la policia fós retirada del Sindicat, i que la porta s'obris per a tots els treballadors que vulguessin assistir a la reunió. A les vuit i mitja del vespre, i en les condicions exigides pels obrers, s'iniciava, efectivament l'Assemblea: Més de 400 enllaços, jurats i treballadors es trobaven presents malgrat les dues hores llargues d'obstrucció policiaca. Els ànims estaven molt elevats i, en enterar-se que una obrera havia estat detinguda, l'Assemblea exigí el seu alliberament immediat i la seva presència per assegurar-se de que no havia estat maltractada pels policies.

Els delegats obrers llegiren el document apro-

En aquesta situació no és exagerat afirmar que l'impetuós moviment universitari és, en realitat, la prova de que maduren les condicions per la vaga general, primer pas vers la vaga Nacional que pot enderrocar, pacíficament, la Dictadura. El butlletí « UNIVERSITAT » òrgan del Comitè d'estudiants del PSUC feia, la primera quinzena de gener, no sols un balanç de les accions per a democratitzar la vida espanyola sinó també assenyalava unes perspectives que ara, després de la reunió de València, cal tenir en compte per entendre el significat del moviment estudiantil i universitari dins el moviment general per la democràcia. Deia el Butlletí:

« Les organitzacions democràtiques neixen compromeses amb un programa mínim, que han d'anar aprofundint constantment en el curs de la lluita; sense això, el seu destí seria el naufragi en el mar de les maniobres neoliberalitzants de la dictadura. »

O sigui: els passos que s'han donat cal afirmar-los per a seguir avançant. Aquesta és la lliçó que ja dona la lluita estudiantil i universitària.

vat per la Comissió de Presidents i Vicepresidents de Junta Social condemnant i rebutjant com a lesiva dels interessos dels treballadors la nova Llei de Seguretat Social, i exigint en nom dels treballadors de Terrassa la seva derogació. Els propis jerarques es veïeren obligats a signar aquest document condemnatòri, que constitueix una nova victòria de la combativa i sensible classe obrera de Terrassa.

(1) En la nova Llei, per exemple, els descomptes sobre el salari s'efectuen sobre la base del mínim interprofessional de 84 pessetes i en la quantia del 8,5 %. Abans eren del 7,5 % sobre el mínim de 60 pessetes, es a dir, per una setmana de sis dies es passa de 27 pts. a 42,84 que són retirades automàticament del jornal...; el subsidi familiar i el plus de càrregues familiars han estat anul·lats, establint-se un nou sistema de subvenció familiar segons el qual es cobren 200 pessetes per cada fill i 300 per la dona, quan aquesta no treballa. Al Tèxtil per exemple, a Catalunya, on els punts oscil·laven entre les 115 i les 200 pts. segons les empreses i en el qual un matrimoni amb dos fills tenia dret a 7 punts, ara cobrarà, quan la dona treballa, (que és el cas més freqüent en aquest Ram), 400 pessetes, contra 805 prenent el valor mínim de 115 pts. punt o contra 1400 si prenem el valor màxim de 200...; el Retiro de vellesa passa dels 65 anys pels homes i 60 per les dones a 70 i 65 respectivament...; les medicines que recepta el Seguro ara s'han de pagar segons una escala de valors que va de cinc a 50 pessetes per envàs..., i així successivament.

LLEIDA

PROTESTES CONTRA ELS DIRIGENTS IMPOSATS FRAUDULENTAMENT A LA GERMANDAT.

La repulsa dels pagesos de Balaguer als jerarques que els han estat imposats falsejant les eleccions s'ha expressat una vegada més durant l'Assemblea del 15 de gener, en el curs de la qual es va promoure un gran escàndol. Els pagesos interpel·laven a grans crits al President en funcions: « Qui t'ha elegit a tu? Quants vots has tingut? ¡Fóra d'aquí, tramposos! », cridaven els pagesos indignats.

ELS PAGESOS FORAGITEN EL JERARCA GIMENO DE LA COOPERATIVA

Gimeno, al qual els camperols deixaren sense càrrec en les darreres eleccions a la Germandat, s'havia arrapat amb la complicitat d'altres jerarques i autoritats locals a la Presidència de la Cooperativa « La Pràctica », a la qual s'havia auto-elegit abusant del mando sindical, i que ara es negava a abandonar a despit de les protestes dels pagesos.

Finalment, aquests han imposat la celebració d'una assemblea i han elegit per unanimitat i per aclamació la candidatura d'oposició encapçalada pel Sr. Baró.

PLANTEJA A LA CASERNA DEL GARDENY

LLEIDA. — El 14 de gener, els 120 soldats que ocupaven el menjador de la caserna del Gardeny llençaven un darrera l'altre uns sigrons condimentats amb una estranya i pudenta salsa verda. Dos tinents que van intervenir, en veure el menjar van anarse'n del menjador sense dir paraula.

ELS EMPRESSARIS PETITS I MITJANS PLANTEJEN LLURS REIVINDICACIONS

Un important esdeveniment acaba de produir-se en la vida empresarial de Barcelona: La fusió de les Cambres d'Indústria i Comerç.

Aquesta fusió senta les bases per a una millor defensa de tot el comerç i la indústria. A la vegada es crea un marc adequat per a que pugui efectuar-se un contrast permanent d'idees i opinions que fixin l'autèntica orientació de la nova Cambra d'acord amb la voluntat majoritària dels seus associats, garantia de que llurs interessos no seran sacrificats en ares dels grups minoritaris de pressió dins del propi organisme.

No obstant, els nous gestionsaris de la Cambra —designats entre els que componen les dues precedents, que havien estat nomenats des de dalt entre els més conspicuos representants de la gran burgesia catalana—, no semblen inclinats a canviar el rumb de la seva orientació. Continuen aferrats a mètodes i pràctiques caduques. Sembla que no volen aprendre res de l'experiència que es dedueix de les grans accions dels treballadors i estudiants que s'estan desenrotllant i que tenen un signe comú; necessitat apressant de democràcia.

En el si de la pròpia Cambra comença a desvetllar-se aquest mateix anheli entre els empresaris petits i mitjans, doncs són aquells que sofreixen de forma més violenta els embats de la nefasta política governamental i l'acció de l'oligarquia monopolista.

Recentment, un nodrid grup d'empresaris petits i mitjans s'ha adreçat a la nova Cambra fent-se ressò de les aspiracions d'aqueixos milers d'empreses petites i mitjanes que no volen que els seus interessos siguin per més temps preterits i exigeixen formes democràtiques de gestió i direcció.

Què és el que demanen? En primer terme que el nou Reglament de Règim Interior estigui animat per un esperit democràtic, a fi i efecte d'assolir una representativitat autèntica, evitant la preponderància dels Bancs, companyies navieres i altres entitats en contrast amb la insuficient participació de la petita i mitjana empresa: Entre vuit empreses de navegació es designen dos membres de la Junta, mentre que 26.159 petites empreses tenen un sol membre dins la mateixa. Sol·liciten, així mateix, que aquest Reglament sigui sotmès a una ampla informació pública amb la possibilitat de participar en la redacció definitiva.

En segon lloc, plantejen llurs reivindicacions més sentides, que podem resumir en l'exigència de:

1 - Conseguir que l'Administració informi amb suficient antelació sobre les mesures econòmiques a prendre per tal d'evitar els perjudicis innecessaris dels canvis d'orientació en l'economia de l'empresa i, a través d'ella, en la de les classes treballadora i mitjana.

2 - Que s'elevin al Govern els problemes bàsics que l'economia té pendents: manteniment del poder adquisitiu, reforma agrària, ensenyança, habitacle, etc.

3 - Una més justa distribució de les càrregues fiscals, mitjançant l'aplicació de nous criteris de progressivitat en els impostos sobre beneficis, variant l'actual proporció existent entre imposició directa i indirecta.

4 - Una planificació del crèdit amb un control racional i públic, evitant la discriminació actual en la seva distribució, que tant recau en perjudici de la petita i mitjana empresa.

Es molt important que aquests empresaris petits i mitjans senyalen que l'exemple del món del treball és particularment significatiu quant al camí a seguir, tant més quant que llurs interessos convergeixen en la seva major part amb els nostres en aquesta etapa de democratització política i econòmica que espera la nostra nació.

Aquest document adreçat a la nova Cambra constitueix realment un catàleg de les reivindicacions més sentides, sorgides d'entre els mateixos empresaris petits i mitjans, coincidents amb els interessos que defensen els treballadors, estudiants i intel·lectuals. Els comunistes catalans fem nostre aquest programa i el recolzarem amb totes les nostres forces.

ADVOCATS DE BARCELONA DENUNCIEN

Un document signat per seixante advocats de Barcelona ha estat adreçat a la Junta de Govern del Col·legi d'Advocats de la nostra capital denunciant l'arbitrària actitud de les autoritats envers els presos polítics, als quals, expressa o tàcitament refusa els beneficis de la llibertat condicional. La situació de Josep Satué Malo, Benigno Lorenzo Bautista, Cristino Cea Diaz, Angel Martinez i Vicenc Cazcarra Cremallè, és concretament donada en exemple per l'escrit, en el qual s'assenyala entre altres coses:

«...Com és possible que, en contra de l'article 57 del Reglament de Presons de 2 de febrer de 1956, el qual disposa que

JOAN MARTINEZ MARTINEZ EN LLIBERTAT

Després d'haver desistit l'Autoritat militar que instruïa el procés, en favor de l'Autoritat civil ordinària, l'obrer de Terrassa i dirigent de les Comissions Obreres d'aquella ciutat Joan Martinez Martinez, ha estat posat en llibertat provisional.

l'expedient de llibertat condicional ha de tramitar-se amb antelació suficient perquè el penat no sofreixi retard en la seva llibertat... els tràmits estiguin paralitzats?»

Els advocats manifesten llur reprobació en aquests termes:

«...no trobem motius legals ni morals per a desestimar ou endarrerir la concessió dels beneficis de llibertat condicional. No pot posar-se en dubte el fet que els presos polítics ofereixen més garanties que els comuns de portar una vida honrada en llibertat; si els beneficis de la llibertat condicional s'apliquen als delinqüents comuns, amb molta més raó i fonament cal que siguin aplicats al delictes polític el qual, en la legislació de tots els països del món té un tracté privilegiat...»

Posteriorment a la tramitació d'aquest documents ens ha arribat la informació que Cristino Cea Diaz, un dels retinguts, ha estat finalment posat en llibertat condicional. Tots els altres casos, entre ells Vicenc Cazcarra Cremallè, de Barcelona, segueixen indegudament retinguts per les autoritats.

ELS TRANSPORTS URBANS A BARCELONA

Albert Salou

L'any 1967 ha portat una notícia desagradable al poble de Barcelona: totes les tarifes dels transports urbans han estat augmentades de cinquanta cèntims. La causa invocada ha estat la necessitat de fer front a les despeses d'explotació i al pla de millores, segons el qual, entre altres projectes, serà duplicada la xarxa metropolitana barcelonès.

No hi ha cap dubte de que és una necessitat imperiosa l'ampliació del sistema de transports col·lectius de Barcelona els quals, extraordinàriament enrera en relació al creixement demogràfic de la ciutat, són utilitzats per uns 650 milions de viatgers a l'any. D'aquesta xifra diària el Metro vehicula el 34 per 100 dels usuaris; el 66 per 100 restant utilitza els transports de superfície.

Els especialistes opinen que per a resoldre el problema dels transports urbans caldria que el Metro transportés com a mínim el 60 per 100 dels viatgers. Actualment, doncs, estem lluny de la solució ideal car, com hem assenyalat, els transports de superfície són utilitzats per la majoria dels ciutadans. Aquesta particularitat ens permet constatar la gran carència existent, agreujada cada dia que passa per la vetustat i disminució del material, malgrat que es posin en servei nous autobusos i tramvies.

RESPOSTA DEL MESTRE PAU CASALS AL MISSATGE DEL P.S.U.C.

Sr. Josep Moix: Benvolgut compatriota; Rebo la vostra felicitació en nom del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya i agraeixo sincerament els vostres bons desigs amb ocasió del meu 90è aniversari.

Accepteu els millors desigs i salutació cordial, Seu Afm.

Pau Casals.

Per tal de fer-nos-en una idea aproximada, vegem el què ens diuen unes xifres extretes de la Memòria de la Companyia de Tramvies de Barcelona, referent a l'exercici econòmic de 1965.

En 1963, el parc del material mòbil de superfície comptava 348 tramvies motors; 123 remolcs, 351 autobusos i 48 trolebusos.

El 31 de desembre del 1965 el material en servei era de 253 tramvies motors, 49 remolcs, 298 autobusos i 44 trolebusos (La Vanguardia, 9-X-66).

O sigui que comparativament a 1963, a la fi de 1965 el referit parc mòbil havia perdut 95 tramvies motors, 74 remolcs, 53 autobusos i 4 trolebusos.

Cal afegir que entre 1963 i 1965 les línies dels transports urbans de superfície foren incrementades en 10 kilòmetres més i el nombre de viatgers transportats pels autobusos augmentà en 1965 de prop d'onze milions i mig de persones.

Malgrat els 100 autobusos que, segons el Sr. San Miquel, president del Consell d'Administració de la Companyia de Tramvies de Barcelona, han estat incorporats el 1966, es comprén fàcilment de quina manera cal viatjar i com es veuen passar els vehicles a les hores d'afluència, veritables raimades humanes, després de l'esforç de paciència que cal fer per esperar-los a les cues de les parades.

Es veuen certes obres en marxa i alguna novetat en comptades estacions del Metro en ordre a la realització de les millores planejades. Però, si bé l'Estat en sufragava la infraestructura i el Municipi hi contribuïa amb la realització de la superestructura; el poble barceloní hi aportarà uns 325 milions de pessetes per any. Això suposant que el dit augment s'aturi ací, car el mencionat Sr. San Miquel ha dit que és insuficient per cobrir les despeses dels serveis (ABC, 2-1-67).

I no és tot: els 325 milions no seran més que un complement tenint en compte que, en definitiva l'aportació del Municipi, sortirà també de les butxaques dels ciutadans en forma d'impostos.